Şaka

FİAT YÜKÜ
— Nafile bakma, taşıyamazsın!.
— Aman bayım, ağır birşey değil ki..
— Değil mi?. Sen onu bir de bana sor..
NO
124

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— Kocamı evde tutabilmek için ne yapayım acaba?
— Bilmem!.. Bir kere de güzel bir hizmetçi almayı deneyin!..

Arabacı — Buyurun bayım, götürelim..
Müşteri — Başka zaman binerim, bugün acele işim var, yaya gideceğim!..

— Aşk mektubu mu?
— Galiba.. içinde bir de çek var..

YAZISIZ HİKÂYE

Bay ne arıyordu... Ne buldu?..

— Bilsen seni nekadar seviyorum..
— Rica ederim, ilkbahar taarruzuna başlama!..

— Yahu kalabalıkta soyulmuşsun da üzülecek yerde seviniyor musun?.
— Tabii canımı kurtardığıma seviniyorum.

Sene 3 : Cilt 5 No. 124 FİYATI 10 KURUŞ. Perşembe 18 Mart 1943

SAHİBİ :
A. CEMAL ERKSAN
İdarehane:
İstanbul Ankara Caddesi No. : 71
2 nci kat Hususi Daire
Telefon : 21649
Telgraf adresi : İstanbul Şaka
Posta kutusu : 364

Şaka

ABONE ŞARTLARİ
Türkiye için
Seneliği 500, Altı aylığı 250,
Üç aylığı 130 kuruştur.
Yabancı memleketlere Seneliği
600, Altı aylığı 300 kuruştur.

✻ HER HAFTA PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR EDEBİ MİZAH GAZETESİ ✻

BEYOĞLUNDA BİR KADIN ŞAPKASI 130 LİRAYA SATILIYORMUŞ...

— Tasviriefkâr : KANDEMİR —

— Yazık.. Neclâyı da baştan çıkarmışlar..
— Nişanlısı mı ?..
— Hayır, Beyoğlundaki şapkacılar...

122

BUGÜNÜN DİLENCİLERİ

Bayan — Şu parayı boz da sana beş kuruş vereyim..

Bay — Baksana dilenci başı.. şu on lirayı boz da içinden on kuruş al..

Dilenci — Allah, Allah.. dilenci miyim, sarraf mıyım, ben de şaşırdım!.

HAFTANIN ŞAKASI

MEB'USLAR VE PROFESÖRLER..

YİNE birkaç profesör meb'us oldu ve meb'usluktan çıkanların da profesör olacakları haber veriliyor. Fakat bunlar profesör olmak istemiyorlarmış. Hakları da yok mu? Profesör olmak için her gün kürsüye çıkıp söz söylemek şarttır; meb'uslukta buna lüzum yok. Profesör okumağa ve okutmağa mecbur; meb'us buna mecbur değil. Profesörün bedava seyahat, teşrii masuniyet hakları yok; meb'us dilediği yere para vermeden gidip gelir, mahkemelerde de suçlu iskemlesine oturmaz. Profesör toplu para alamaz, meb'us alır.

İşte bunun için münhal bir profesörlüğün pek az talibi varken meb'usluğa 14 bin kişi müracaat etmiş.

Fakat meb'usluktan çıkıp ta Üniversiteye girmek istemiyenler arasında bir müstesna var : Ethem İzzet Benice !

Hasan - Âli Yücel'e müracaat etmiş, demiş ki :

— Ben meb'us olamadım, bari Üniversitede bir ordinaryüs profesör olayım.

— Sen ne okutabilirsin, Ethem İzzet ?

— İmlâ okuturum, kıraat okuturum, el işleri okuturum.

— Bunlar ilkokul dersleri... Daha iyisi sana köy enstitülerinde hocalık vereyim.

— İstemem. Üniversitede gözüm.

— E orada o dersler yok.

— Olmalı. Benim bildiğim Üniversitelilerden çoğu doğru dürüst imlâ yazamıyor, kıraat okuyamıyor.

— Affetmişsin onu sen. Bizim Üniversitede en gevşek talebe senin Son Telgraf'a başmakale yazar.

— Zannetmiyorum.

— Ben « başmakale » demedim, « Son Telgraf'a başmakale » dedim. Üniversiteyi bırak, orta okullarımızda öyle talebelerimiz var ki senin gazetene her çeşit yazı yazarlar.

Tüccar tarafı uyanan Ethem İzzet, gözlerini açtı :

— Sahi mi söylüyorsun ?

— İnan olsun.

— Şunlardan bana birkaç tane yollasana... Az maaşla çalışırlar. Hükûmet şimdi gazetelerde çalışanlara zam yapılmasını istiyor. Yazıları ucuza mal ederim.

— Onlar tahsil çağındadırlar. Okulu bırakıp gazeteci olmazlar.

— Biz nasıl olduk ?

— Sen bir şey, sen bir müstesna, sen bir «garibei hilkat», Allah bağışlasın !

— Âmin, teşekkür ederim, Allaha ısmarladık !

— Güle güle, devletle Ethem, izzetle !

●

JÜBİLE SALGINI..

JÜBİLE salgın haline geldi. Evvelâ aktörler başladılar. Musadan kalma bir an'aneye göre jübile 50 senede bir yapılır; fakat san'atkârlarımız jübile hasılatını toplamakta sabırsız oldukları için bu müddeti 25 seneye indirdiler. Aktörlerden sonra çalgıcılar da meslek hayatlarının yirmibeşinci yıl dönümü bahanesile davetler yapmağa başladılar ve çabuk cıvıttılar. Ayni hanende veya sazende için ikide bir jübile yapılıyordu.

Derken bu salgın matbuata, oradan da Üniversiteye sirayet etti. Hakkı Tarık Us 58 ihtiyarın topyekûn jübilesini yaptırırken felsefe talebeleri de hocaları Mehmet Ali Ayni'nin 75 inci doğum yılını kutlamışlardı. Böylece jübile 25, 10, 5, 2, 1, 50 ve 75 rakamları arasında zıplamağa başladı. Şekibimin 25 inci yılı kutlandı. Meğer onun kürsüdeki hayatı 25 değil, 34 sene imiş. «Eh, dediler, daha iyi ya, 34 olsun !»

Galiba sıra şimdi evlere geliyor. Elli ile yetmiş beş yaş arasında ne kadar ana, baba varsa hep birden coşup çocuklarına soracaklar :

— Hani benim jübilem ?

Bunların arkasından orta yaşlılar, gençler ve çocuklar da jübile isterlerse şaşmayınız. Hattâ beş yaşındaki çocuklar :

— Jübile isterim ! Jübile de jübile !

Diye tutturacaklar. Sıra memedeki çocuklara gelecek. Nihayet bir çocuk doğar doğmaz hemen jübilesi yapılacak; Hakkı Tarık koşacak, bebeğin ana rahmindeki hizmetlerine ve faaliyetlerine dair bir nutuk okuyacak !

●

YİNE YÜKSELİYOR !

FİYATLAR tayyare gibi havada bir takla attıktan sonra göz alabildiğine yükselmeğe başladı. Meğer bir aralık düşer gibi olması bir marifetmiş. Şimdi yükseliyor. Etin kilosu iki buçuk liraya merdiven dayadı. Bir tarihte bu parayı gözden çıkaran kuzu keserdi. Şimdi kuzu biz olduk. Kasaplar bizi kesiyor.

Geçen gün bir müşteri kasaba :

— Yarım kilo kıyma ! dedi.

— Kilosu iki yüz kırktan !

— Kıyma ! diyorum.

— İyi ya... İki yüz kırk.

— Kıyma diyorum, yahu, kıyma bana, kıyma !

Server Bedi

DİYORLAR Kİ...

Mantıklı bir kadın, mantıksız bir erkek kadar can sıkar.

●

Canınız sıkıldığı zaman çalışınız.

●

Hayatın her dakikası ölüme doğru atılan bir adımdır.

●

Kadının akılsızı, erkeğin akıllısından on kat kurnazdır.

●

Bir kadının size bakmasını isterseniz siz ona bakmayınız.

●

Sevilen her şeyde kadın vardır.

●

Vefa, aşkın serabıdır.

●

SEBEBİ..

— Seninle evlendim evleneli bir gün gülmedim. Hep kabahat ilk kocamda..

— Ne münasebet ?

— Öyle ya.. O ölmeseydi sana varmamış olacaktım.

123

SAĞANAK ALTINDA

***

Saniha apartımana girince mantosunu, şapkasını, eldivenlerini, çantasını, birbirinin arkasından, denize taş atar gibi fırlatıp attı, kendisine hayretle bakan kocasını kucaklıyarak bağırdı :

— Ne yağmur! Ne yağmur! Başıma gelenleri sorma.

— Hayrola ?

— Görmüyor musun ? Islandım. Altınbakkal'da, bu sağanağın altında on dakikadan fazla tramvay bekledim.

— Vah nonoşum !

— Tramvaylar hıncahınç. Durmuyorlar bile. Taksiler hıncahınç, uçup gidiyorlar. Barınacak bir çatı altı yok. Bardaktan boşanırcasına yağıyor.

— Vah nonoşum !

— Sen olsan ne yaparsın ?

— Senin yaptığını yaparım: Islanırım !

— Fakat ıslanmanın da bir haddi var. Ben başladım donmaya, titremeğe... Bir hastalık kapacağım diye ödüm patlıyordu.

— Vah nonoşum ! Nihayet boş bir taksi bulabildin ya !

— Ne gezer...

— Öyle ise boş bir tramvay bulabildin.

— Hayır... Baktım bir tramvay geliyor, fakat o da hıncahınç dolu... Durmayıp geçecek sandım, durdu. Fakat inen yok... Binmek de imkânsız...

— Ne yaptın ?

— Söylersem kızmaz mısın?

— Kızmamıya çalışırım.

— Aşiftelik yaptım.

— Ne demek o ?

— Dinle. Tramvayın ön sahanlığında şişman bir adam vardı, bana gözlerinde merhametten ziyade fena arzularla bakıyordu. Hemen zihnimde bir şimşek çaktı. Herife göz kırptım.

— Göz mü kırptım ?

— Evet. Yüzümde de şu mânaya gelen bir ifade vardı: «Şişkom, in tramvaydan, seni evime götüreyim, felekten bir güzel saat çal.»

— Şişkon ne yaptı ?

— Anladı ve davrandı. Tramvay kalkmak üzereydi. Bağırdı : «Dur, vatman ! İneceğim !»

— İndi ve ?

— Tabiî.

— Korkarım seni bir taksiye koyup buraya getirdi.

— Hayır, ne münasebet !.

— Ya ?

— O ayağını yere basar basmaz ben bir sıçrayışta tramvaya atladım. Vatman hemen arabayı sürdü. Muhakkak ki zavallı şişko, şimdi hâlâ sağanak altındadır !..

124 Geveze

SİNEMALARDA LOCALAR KALDIRILIYOR...

— Utanmıyor musunuz yahu, bu ne edepsizlik ?..

— Edepsizlik değil bayım, locasızlık, locasızlık !..

TELÂKKİ..

— Azizim ben her sabah bir bardak su içerim.. Karaciğere çok faydası dokunur..

— Ben de.. Ben de içerim ama, karım o içtiğime çay der...

YAZIK..

Ahmet Rıfkı, bir arkadaşına sordu :

— Bana bak... Şevki nasıl bir adamdır ?..

— Ne bakımdan?..

— Yani namus ve salâbeti itibariyle...

Arkadaşı tereddütsüz cevap verdi :

— Vallahi, benim bildiğime göre, ona da bana olduğu kadar emniyet edebilirsin!..

Ahmet Rıfkı'nın yüzü buruştu :

— Vah!.. Vah!.. Halbuki kendisiyle esaslı bir ticaret işi yapmak istiyordum..

DOĞRULUK

David oğluna nasihat veriyordu:

— Oğlum Nisim kulaklarini aç da babani dinle.

— Dinleyorum baba.

— Oğlum sakin sen oteki yesnaflara uyup da ihtikar yapmaya kalkma, yesnaflikta duğruluk lazum. Meselâ bir liraya aldiğin bir mali sakin iki liradan fazlaya satma.

— Avrupada ruj, pudra, tırnak cilâsı yasak edilmiş !..
— Ya... Şuna kadınların sokağa çıkmaları yasak edildi desene...

BİZİM EV !...

Yazan :
NECDET RÜŞTÜ

Bir sürü misafir var bizde hayli zamandır,
Eve postu serdiler ; halimiz pek yamandır !..

Mübarekler pişkindir furun kapağı gibi,
Mahçup ev sahibinin elbet işi dumandır !..

Gerçi adı misafir ; fakat bilsen ne kâfir !..
Derdimizi anlatsak bir acıklı romandır !..

Bir parça iz'an... dedik, büsbütün uzandılar,
Dilimizde yer eden kelime : El'amandır !..

Biz ev sahibi iken perhizden zayıfladık,
Kiler yağma edildi, misafirler şişmandır !..

Yedikleri yığılsa : aşılmaz dağlar olur,
İçtikleri birikse : sonu gelmez ummandır.

Onlar evde olmasa bu kadar üşümezdik :
Bir kışta yaktıkları hudutsuz bir ormandır.

Tufeyli yaşıyorlar bu imansız dervişler :
Her yıl bekledikleri bereketli harmandır.

Kimisi topik yiyor, kimisi susam yağı,
Ense, kulak yerinde.. hepsi birer azmandır!..

Hem bizde misafirler, hem Türkçe konuşmazlar
«Sevimli» kelimesi dillerinde «Şarman» dır.

Bazısı almak için eski bir intikamı,
Arkadan kurşun sıkar ; tabansız kahramandır.

Gafil avlamak için derler : Can ciğer olduk..
Fakat asıl budala ondan vefa umandır.

Sinsi misafirlerin el birliği yaparak
Balta vurduğu dindir, öldürdüğü imandır.

Yakında çıkarırlar evin tapusunu da,
Suçlu onlar değildir, bu hale göz yumandır.

Maksatları hiledir sokulup aramıza,
Eski adı «Herman» sa, yeni adı «Erman» dır!..

Bizim misafirlerin sonra çıkar oyunu :
Öyle koyunlardır ki, cinsleri karamandır !..

Çaldılar, oynadılar ; azıp hora teptiler,
Buyurun.. dediğine ev sahibi pişmandır.

Geçende bu Baylardan biraz yardım istedim,
Hemen siniverdiler ; ortalık sütlimandır.

Necdet Rüştü

KOMEDİ KISMINDA..

— Hazım hasta, Muammer'le Halide çoktan ayrıldı, şimdi de Cahide istifayı basmış.. Bizim halimiz ne olacak kuzum ?..

— Ne olacak facia !..

Gelecek sayımızda :

MİŞON!... MİŞON!...

Kıymtli mizah şairimiz üstat Necdet Rüştü'nün Enfes bir manzumesi.

HİKÂYE

Hintli Fakir !...

Yazan : **CEMİL CAHİT CEM**

Anlata anlata bitirememişlerdi. Hintli fakir Bombaydah fevkalâde bir şeydi... Fevkalâde de lâf mı ? Harikulâde...

Öyle hünerler gösteriyordu, ki seyirciler, hayretten donakalıyor, heyecandan ağızlarında küçük parmaklarını eme eme çürütüyorlardı...

Zaten her ramazan böyle çeşitli hokkabazlar, cambazlar ve varyete numaraları Şehzadebaşının bütün tiyatrolarını doldururdu ama böylesine bir fakirizma, ispiritizma ve manyatizma üstadı henüz görülmemişti.

Bir akşam biz de gittik..

Önce kötü bir film seyrettirdiler.. Bir delikanlı, bir genç kızı seviyor, onun aşkından deli oluyor. Tımarhanelere giriyor, filân... Olmaz, olmaz, yenilmez, yutulmaz bir şey... İkinci bir film daha oynıyacaktı ama, onu varyete numaralarından sonra göstereceklerdi.

Esneye esneye birinci film zor belâ seyrettikten sonra varyete numaraları başladı...

Evvelâ bir Kankan numarası seyrettik. Bir takım eli yüzü düzgün kızcağızlar; balık ağı gibi geniş delikli çoraplar içinde bacaklarını seyrettirdiler... Sonra iriyarı bir pehlivan geldi.. Bir takım yüz kiloluk, beş yüz kiloluk ağır demirleri ahlaya oflaya, terleye kaldırdı, indirdi. Sonra bir palyaço sökün etti, bozuk düzen bir türkçe ile, bir şeyler anlattı. Frenf kırması nükteler yaptı. Tekerlendi, toparlandı, esnediğimizi görünce defoldu, gitti.

Nihayet sıra Bombaydah'a gelmişti. Uzunca bir istirahatten sonra, sahnede bir zil çaldı. Bir daha, bir daha... Derken perdenin önüne iğreti ismokingi sırtında sallanan, acayibüşşekil bir adamcağız çıktı... Öksürdü, tıksırdı. Nihayet söylendi :

— Muhterem Hanımefendiler ve Beyefendiler ! (O zaman, henüz Baylar, Bayanlar denmiyordu) şimdi sizlere takdim edeceğim zat, dünyanın beş kıt'asında hayretler uyandırmış mühim bir fakirizma, ispiritizma, manyetizma, telepati üstadı, Hintli Bombaydah'tır. Bu zata ne soracarsanız, her şeyi bilir. Aklınızda bir rakam tutarak sorunuz... Olduğu gibi söyler. Gözünüzün önünde kıtır kıtır kesilen bir kuzuya veya bir horoza can verir... Gaipten ve öbür dünyadan haberler getirir... Kendisi türkçe bilmediği için Hintce konuşan bendeniz onun tercümanlığını yapmakta ve halkla üstat arasında anlaşma vasıtası olmaktayım... Yalnız, sizden bilhassa rica ederim. Büyük fakirin mühim tecrübeleri sırasında sükûneti muhafaza ediniz...

Bu sözleri söyledikten sonra henüz çekilmişti, ki perde de yavaş yavaş açıldı.

Sahneye bir Hint mabedi süsü verilmek istenmişti... Medrese penceresi gibi parmaklıklı pencereler, kubbemsi bir tavan ve loş bir ışık...

Seyirciler, âdeta nefes almaktan çekiniyorlardı. Derken kapının perdesi aralandı, Bombaydah göründü. Uzun boylu, kapkara suratlı, sivri sakallı bir adam... Başında kızıl bir sarık ve sırtında beyaz bir entari vardı. Kapkara ayaklarında bir çedik bile yoktu. Lâp lâp, deve gibi yürüye yürüye, sahnenin önüne kadar geldi, sonra iki elini çaprazlama göğsünde kavuşturdu ve belini öne doğru bükerek halkı selâmladı :

— Ham, hum, şaralop !...

Ön sıradan bir külhani haykırdı :

— Ulan Hintçe buysa, ben de bilirim be !.. Yaşa yâ seydi...

Bombaydah, kapkara gözleriyle söylenen delikanlıya şimşek dolu bakışla baktıktan sonra, hafifçe gülümsedi. Nihayet gerisin geriye giderek sahnenin ortasına yapılmış olan bir seccadeye çöktü.. smokingi sırtında sallanan adamla pes perdeden bir şeyler konuştular... Sonra o adam halka sordu :

— Birinizde bir tavuk veya horoz var mı ?

FUTBOLCULARIMIZ İRANA GİDİYOR

Gazetelersen

— **Hoş geldiniz gardaşlar.. Artık atın atabildiğiniz kadar...**

— **Gördün mü dayı, oyunda hep şehirliler köylüleri kazıklıyor...**

— **Ziyanı yok... Elbette onlar da bir gün bizden yumurta, yağ ve tavuk almıya gelirler...**

127

Ön sırada Hintçe bildiğini iddia eden külhani, biraz çakır keyifti galiba... Yine lâfa karıştı :

— Ulan burası Tavuk pazarı mı be ?!..

Bombaydah'ın tercümanı fazla sorgu suale lüzum görmeden sahneden çıktı, elinde bir horoz olduğu halde geri döndü. Uzatmıyalım.. Horuzu, gözümüzün önünde kıtır kıtır kestiler.. Sonra, Hintli fakir, ölü hayvanı karşısına aldı. O-kudu, üfledi. Bir de ne görelim?. Hayvan birdenbire ayağa kalktı :

— Gak, guk !.

Diye sahneden kaçmasın mı ?

Heyecan, âdeta nefesimizi kesmişti. Aman efendim. Bombaydah dedikleri adam ne müthiş şeymiş meğerse?!.. O akşam bizi heyretten hayrete düşürdü.. Her numara arasında tercüman :

— Görüyorsunuz ya !. diye bağırıyordu. Büyük üstat, meşhur ve dahî fakir Bombaydah, nelere kadirdir... Fakat, bütün bunlar, yapabildiklerinin yarısı bile değil... Yarın akşam gelirseniz, daha müthiş şeyler göreceksiniz...

Bombaydah, yıllarca evvel olmuş vakaları biliyor; herkesin adını sanını, ayda kaç lira kazandığını, ne İşte olduğunu söylüyor, kaç odalı bir evde oturduğunu, hattâ karyolada mı, yoksa yer yatağında mı yattığına kadar biliyordu...

Bir ara, tercümanı vasıtasiyle, muhtelif seyircilerin ceplerinde neler olduğunu sayıp dökmeğe başladı. Birisine :

— Senin cebinde on kuruştan başka para yok !.. dedi. Soyulmaktan korkuyorsun !.

Bir başkasına çıkıştı :

— Yanında bu kadar fazla para taşıma !..

Tercüman, seyircilere soruyordu :

— Kim isterse sorsun.. Cebinde ne olduğunu büyük üstat teker teker sayacaktır...

Seyirci sıraları arasından kırantadan bir adam kalktı ; tercümana seslendi :

— Bombaydah, herkesin cebinde ne olduğunu, cüzdanında nekadar para bulunduğunu biliyor... Onun tercümanısınız.. Sizin de cebinizde nekadar para bulunduğunu biliyor mu ?..

Tercüman :

— Elbette ! diye haykırdı.. Bilmez olur mu ?

Ve Hintli fakire dönerek bir şeyler sordu. Bombaydah, yanındaki siyah tahtaya eliyle bir rakam yazdı : 170...

Tercüman :

— Doğru !.. dedi. Cebimde 170 lira var..

Bunun üzerine kıranta adam :

— Gösterin !.. dedi.

Tercüman cüzdanını çıkardı... üç tane elli liralık ve iki tane on liralık gösterdi...

Kırantadan seyirci bu paraları görünce, halka dönüp :

— Efendiler!.. Siz de gözlerinizle gördünüz mü?... Şahit misiniz ?..

Seyirciler sırasından bir ses uğultusu :

— Evet!.. diye seslendi..

O zaman, hiç umulmadık bir şey oldu. Kırantadan adam; birdenbire sahneye fırladı ve fakirin tercümanının yakasına yapıştı :

— Ver bakalım!.. Doksan lira kira borcunu... İşte mahkeme ilâmı da burada... Polis!.. Polis!.. Bir polis çağırın Allah aşkına...

Tercüman, fakire bağırıyordu :

— Bombaydah!.. Allah senin belânı versin!.. Gördün mü başıma açtığın işi...

Hintli fakir o kadar şaşalamıştı, ki türkçe bilmediği halde hâlis İstanbullu külhan ağziyle :

— Tuu.. diye haykırdı.. Bir çuval inciri berbat ettik!..

Cemil Cahit Cem

AKLIMI

Varlık vergisini verecek olan Bohor karısile konuşuyordu:

— Rebeka al şu kasanın anahtarini, kasayi aç, bize kaç lira vergi koydularsa yötür ver.

— Neden sen yötürüp vermiyorsun? 128

— Ne olur ne olmaz belki ben paralari verirken aklimi da veririm diye kurkuyorum.

YAHYA KEMAL'DEN FIKRALAR

TAZI

Şimdi Edebiyat Fakültesine tayin olunan değerli şair Yahya Kemal, yemeğine de şiirlerine gösterdiği itina ve titizliği göstermekle meşhurdur. Bir gün, cimri ve zengin ahbaplarından biri üstadı öğle yemeğine davet etmişti. Sofradan kalkıldıktan sonra, kahveler içilirken ev sahibi adamlarından birine :

— Av için tazı ısmarladınız mı?.

Diye sordu. Yahya Kemal, gülümsiyerek, yakın dostuna çıkıştı :

— Canım, tazıyı ne yapacaksın?. İri bir çoban köpeği ısmarla ; hem açlığa dayanır, hem çabucak tazıya döner !..

ALIŞ VERİŞ !...

Yahya Kemal en az yüz elli kilo gelecek kadar toplucadır. Tarihî eserlere fevkalâde meraklıdır. Geçen yaz, böyle bir merak sevkile Rumelihisarının yokuşlarını tırmanırken, bir mahalle bakkalının kapısı önündeki hasır iskemleye, ter içinde, oturuverdi. Dükkânın önünde birdenbire biten bu yağlı müşteriye bakkal, olanca nezaketile sordu :

— Bir şey mi alacaksınız efendim ?..

Şair de, bakkalı ürkütmemek için, daha büyük bir incelikle, gülümsedi :

— Evet, müsaade ederseniz biraz nefes alacağım !..

ATEŞ !..

Yahya Kemal, Pariste iken, ahşap bir daire kiralamış ve İstanbulu hatırlatır diye, mutfakta hizmetçisine mangal yaktırıp odasına getirtmeyi âdet edinmişti. Bir gün, sokağa çıkarken, tenbih etti :

— Aman, ateşe dikkat edin, yangından korkarım ha !..

Çapkın Fransız hizmetçisi, fıkırdıyarak cevap verdi :

— Hiç merak etmeyin Mösyö Kemal, ben burada oldukça mutfaktan itfaiye neferi eksilmez !..

MEŞGULİYET..

Yahya Kemal, gayet zeki ve nüktedandır. Pariste iken, bir aralık hastalandı. Yalnız olduğundan, hizmetçisini doktora gönderdi. Halis Parisli olan kız, kapıdan çıkarken üstada :

— Peki, gideyim amma, doktor gelinciye kadar yalnız siz ne yapacaksınız ?.

Diye sorunca, şair gülerek :

— Ben mi .. dedi, vasiyetnamemi hazırlıyacağım !...

BEYOĞLUNDA BİR HOKKABAZ İNSANI BİR SANİYEDE GÖRÜNMEZ BİR HALE KOYUYORMUŞ..

— Aman evlât, şimdi bakkalın, kasabın önünden geçeceğim, marifetini bende de tecrübe et !..

— 17 —

XVI

Hünsü, Serabın yanından ayrıldığı sırada uzun uzun bir zil çalıyordu. Arkasından kapı açıldı ve herkes birdenbire sustu. Anlaşılan, içeri giren zat profesördü. Çünkü herkes masaların etrafındaki sandalyelere yerleşti. Bu sırada ne yapacağını bir türlü kestiremeyen Hüsnü de Fedaî Koçla Jerfi Okeyin arasına düştü. Gözlerile Serabı aradı. Baktı ki o, tâ öteye, profesörün karşısına, masanın öteki ucuna düşmüş...

Profesör bir kitaba bakarak, Hüsnünün ingilizce olduğunu anladığı bir dille mütemadiyen okuyor, anlatıyor, sualler soruyordu. Hüsnü yavaş yavaş daldı. Karıştığı işi düşünüyordu. Birdenbire sağındakinin dürtmesile aklı başına geldi. Profesörün kendisine bakarak bir şeyler söylediğini dehşetle gördü. Ayağa kalktı, tekrar oturdu. Adamcağız sorduğu sualin cevabını bekliyor olmalıydı. Solunda oturan ve Jerfi diye bildiği Fedaî hemen kulağına eğilerek:

— Ay em detektif! desene yahu!..

Diye fısıldadı. Hüsnü, acemi bir papağan gibi bu cümleyi tekrarladı:

— I am detectif!...

Bir kahkaha koptu. Öteden Serap hırçın hırçın yerinde tepindi. Hüsnünün Fedaî zannettiği hakikî Jerfi:

— Ne yapıyorsun yahu! dedi, profesör ne soruyor, ne diyor, biliyor musun?. Ya sen ne cevap verdin?.

— Hiç birini bilmiyorum..

— Hoca ne düşünüyorsunuz, hasta mısınız, hastalığınız ne? Dedi sen de ben detektifim diye cevap verdik!..

— Etme birader!.

Hüsnü kıpkırmızı olarak oturdu. Fedaî ingilizce izahat vermek mecburiyeti duydu :

— Arkadaş polis mektebi talebesi iken seminerimize devama başlamıştır. Dil bilmez ve acemidir efendim...

Sonra, Hüsnüye:

— Senin detektif olmadığını söyledim!..

Dedi; fakat amatör Şarlok Holmesin bir kere keyfi kaçmış, Jerfi sandığı Fedaîye karşı itimadını kaybetmişti. Hiç sesini çıkarmadı. Ders ârızasız geçti.

Zil çalıp da profesör çıkınca bir sürü kız talebe Hüsnünün etrafını sardılar:

— Helo!. doğru söyleyin hakikaten detektif misiniz?

— Yoksa pokerci mi? İyi blöf yapıyorsunuz...

— Siz muhakkak istikbalin Şarlok Holmesisiniz..

— Detektifliği nerede tahsil ettiniz?

— Rica ederim bakın profilime... Bende hırsızlığa istidat görüyor musunuz?

— Bay detektif, bay detektif!. Parmaklarımın izini bırakmadan nasıl ruj sürebilirim?

— Helo, boy's... He is at theefe (Bu herif hırsız be!...).

Hüsnü etrafını alan renk renk elbise, eşarp, rujlu veya rujsuz dudaklardan başka birşey göremiyordu. Doğrusu adamakıllı sersemlemişti. Bir kolayını bulup kendisini bahçeye dar attı; taflanların arasına serilerek bitap bir halde atlattığı patırtıyı düşünmeğe, bir traaftan da çıkacağı saati bekliyerek Fedai sandığı Jerfi'yi gözetlemeğe başladı. Saatler geçiyor, kapıdan kimse çıkmıyordu. Nihayet, kalabalık boşanmağa balşadı. Kızlı erkekli gruplar bağıra çağıra bahçeye, oradan da sokağa fırladılar. Hüsnünün Fedai sandığı Jerfi de çıkınca Hüsnü biraz uzaktan onu takibe koyuldu. Arasıra bileğindeki saatine bakıyor, busuretle dakikası dakikasına Fedai'nin girdiği çıktığı yerleri, görüştüğü kimseleri tesbit ediyordu. Bir ara, herhalde yine talebeden bir kızla kol kola girdiklerini ve bir tramvaya atladıklarını görünce o da tereddüt etmeden ayni tramvaya zar zor bindi. Fedai'yi (!) gözden kaybetmemek için yolculardan işittiği azarlara, yediği dirsek darbelerine, kulağına çarpan istiskal ifadesi ağırca sözlere hiç aldırmıyor; maamafih, içinden :

— Sivil polislik zor iş be!..

Diye düşünüyordu.

Jerfi, Suzan Perkine, tramvayın imkân verebildiği azamî yakınlık hududu dahilinde mırıldanıyordu :

— Vaziyet seni de aramıza almamızı icap ettiriyor..

— Hangi vaziyet ?.

— Fedai'nin vaziyeti..

— Ne varmış Fedai'nin vaziyetinde ?.

— Dinle Suziciğim.. Biliyorsun ki Serap Fedai'yi avucuna almak istiyor. Sanıyor ki Fedi, kendisile parası için evleniyor. Serap Fedinin peşine bir sivil detektif takmış. Detektif denilen at hırsızı kılıklı herif te hani bugün Seminerde skandal çıkaran uyuz... Şimdi de bu tramvayda, bizi takip ediyor ?..

— Bizi mi takip ediyor ?. Ne münasebet !. Rica ederim Ogey alayı bırak, bilirsin ki hoşlanmam böyle şeylerden..

— Beni Fedai sanıyor aptal... Tabiî benim yaptıklarımı da Fedai'nin hesabına kaydediyor...

— Peki amma, Serap bunları öğrenirse ?..

— Öğrenecek tabiî.. Şu anda ikisi beraber bulunuyorlar zaten.. Serap Fedai'ye yüklenecek ve tabiî mahcup olacak.. Biz de bu sahnede sağır bulunup güleceğiz.. Nasıl senaryo fena mı ?.

— Mükemmel...

— Bnaenaleyh.. Fedai'nin nam ve hesabına suç kaydedilebilecek işler işlemeliyim..

— Ogey... Bana ak, yoksa kurt masalı mı okuyorsun ?.

— Ne münasebet, hakikati söylüyorum...

Suzan, Jermin'in çenesini okşıyarak :

— Çapkın, bu iş senin de pek hesabına uygun geliyor galiba !..

Dedi. Gülüştüler.

Galatasarayda Fedai ile Suzan'ın indiğini gören Hüsnü derhal arka taraftan atladı. İnsanları siper ederek peşlerine düştü. Kızla oğlanın bir sinemaya girdiklerini görünce:

— Vay kâfirler, diye düşündü, iyice işi pişirmişler bunlar.. Baksana, sinemaya gidiyorlar. Zavallı Serap Hanım...

Şapkasını burnuna kadar çekerek sokuldu. O da, öteki'er gibi bir koltuk aldı. Girdi'er. Hüsnü'nün meslekte şansı vardı ne de olsa.. Zira elile koymuş gibi tam onların arkasında bir boş yer bularak kapağı oraya attı. Filim başlamıştı; fakat öndekiler filmi seyredecek yerde biribirlerini seyrediyorlar, hattâ yiyorlardı. Arasıra Hüsnü kızın yükekçe sayılacak bir sesle, âdeta duyurmak ister gibi :

— Fediciğim, kediciğim, Fedaiciğim !.

Tarzında tihaplarını işitiyordu. Zaman zaman önündeki gölgelerin saçları biribinden ayırd edilmez oluyor, o zaman Hüsnü, bir taraftan da genç taylar huysuzlanıyordu.

Böyle ne kadar kaldılar, kaç filim veya kaç matine seyrettiler ?. Hüsnü heyecandan farkında bile değil, yutmaktan boğazı ağrımağa başlamış, içinden kendisini bu belâya sokan Faik'e sövmeğe niyetlenmişti.

Nihayet filim bitmeden, yine karanlıkta, öndekiler kalk-

129

tılar. Hüsnü de esrarengiz bir gölge gibi, yine peşlerine takıldı. Sinemadan çıkınca genç âşıklar (!) Taksime doğru yollandılar.

XVII

— Perihan kızım, bayan evde yok mu ?..

— Evde beyefendi, buyurun !..

— Yalnız mı ?.

— Tabii yalnız efendim...

Ahmet Paracan, sevgilisini görmek için sabırsızlanarak, ne yaşından, ne cüssesinden umulmıyan bir çeviklikle salondan içeri daldı.

Müjgân, saçlarını dağıtmış, yatak odasında tuvaletini düzeltmekle meşguldü. Paracan'ı yürüyüşünden tanıdı. Canı sıkıldı. Hafifçe kaşlarını çattı. Sonra kendi kendine :

— Hayır hayır !. dedi, sinirlendiğimi bu berbat herife sezdirmemeliyim...

Alelacele pudrasını tazeledi. Saçlçarını topladı ve salona geçti.

— Vay iki gözüm sultanım efendim.. Vallahi ayrılığına katlanamıyotum, bugünü iple çektim...

— Beni çok şımartıyorsunuz..

— Seni başıma taç etsem yine azdır. Sen öyle az bulunur bir hesna ve müstesna güzelsin.. Allahallah ön kazevi pirince, iki depo Trabzon yağına değişmem !.

— Devam edecek —

EN GÜZEL

KARİKATÜRLER
HİKÂYELER
FIKRALAR
ALBÜMÜ!..

ŞAKA, okuyucuları için memleketimizde daha eşi görülmemiş yepyeni bir albüm hazırlamaktadır.

En güzel, en hoşa gidecek ve her an okumaktan zevk duyacağınız nükte ve hikâyeler, karikatürlerle süslü olan bu albüm bir defa okunduktan sonra bir kenara atılıveren eserlerden değildir. Her zaman, her yerde, anlatılabilecek değerde, hoş, zarif, fıkra ve nüktelerle, zevkle seyredilecek karikatürlerle dolu olacağından elinizden düşürmiyeceksiniz.

PEK YAKINDA ÇIKIYOR..

Bayilerinize şimdiden ısmarlayınız.

NİÇİN
Yeni Tokalon
Pudrasını
KULLANIYORUM

Prenses
ALLA TROUBETSKOY
Esbabını anlatıyor :

★ Onun bir çok cazip ve yeni renkleri vardır.
★ O, bütün kullandığım pudralardan daha ince ve daha hafiftir.
★ Ondaki hakiki çiçeklerin nefis kokusuna perestiş ediyorum.
★ O, bütün gün sabit kalır. Çünkü terkibinde başka hiç bir pudrada bulunmayan Krema köpüğü vardır.
★ Yağmurlu, rüzgârlı havaya rağmen Yeni Tokalon Pudrası tenimi daima terü taze muhafaza eder.
★ Eminim ki her ne bahasına olursa olsun bundan daha iyi bir pudra bulmak imkânı yoktur.

NEVROZİN

Baş, Diş, Nezle, Grip,
Romatizma

Nevralji, Kırıklık ve Bütün Ağrıları derhal keser

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Her yerde pullu kutuları ısrarla isteyiniz.

misafir gelince

SODALI LİKÖR
İHRAM EDİMİZ

ADEMİ İKTİDAR VE BELGEVŞEKLİĞİNE KARŞI

FORTOBİN

5. ve İ. MUAVENET VEKÂLETİNİN RUHSATINI HAİZDİR
HER ECZANEDE BULUNUR — POSTA KUTUSU 228

Umumî Neşriyat Müdürü : Emin Uzman. Basıldığı yer : Ahmet Sait Matbaası.

TARİHTEN ÇİZGİLER

İSTANBULDA HANIMLARA MAHSUS İLK SİNEMATOĞRAF

Makinist — Ulan Mehmet, lâmbayı çabuk indir, sinematoğraf başladı.

Hanımlar — Allahım, aklımız, fikrimiz sana emanet!.. Demin üstümüze (çimendiferler) gelir gibi oldu..

» — Eyvahlar olsun, babam bu oyunları görse bir daha buraya göndermez.. Yüzünüz gözünüz açılır diye kıyametleri koparır..

» — A... İlâhi kardeş.. bunda ne var? Amcam Paris'te görmüş de bize anlatırdı.. bu yeni bir icatmış..

» — Hu çocuklar.. aklımı oynatır gibi oluyorum, şimdi düşüp bayılacağım..

» — Bu perde de açık, saçık şeyler gördük diye sakın ayalimizden boş düşmiyelim!..

AÇIK MUHABERE : Denizli Cümhuriyet Müddeiumumisi sayın Bay Şeref Eroğlu.

Tarihten Çizgiler hakkında gösterdiğiniz kadir bilir alâkadan ve ince dikkatinizden çok mütehassis oldum.. Gayesi anlaşılmak olan her san'atkâr gibi ben de o resimleri çizerken samimilik ve hakikati görüp göstermekten başka bir endişe taşımamıştım. Maksadımı anlıyan ve takdirlerini esirgememek nezaketini gösteren okuyucularımın alâkalarına karşı duygulanmam pek tabiidir. Teşekkür ederim. — Salih ERİMEZ.

DEVA

KAŞELERİ 131

Baş, Diş, Nezle, Grip, Romatizma

ve bütün ağrıları derhal keser.

Sıhhiye Vekâletinin ruhsatını haizdir. İCABINDA GÜNDE 3 KAŞE ALINACAK